

הלחוביצי'ים התגרשו

יונה ונחמיה לחוביץ

במהירות-שיא, התגרשו, ביום השלישי שעבר, במזל טוב, **יונה ונחמיה לחוביץ**, אחד הזוגות העשירים ורבי-המעוילים לים ביותר בחוגים העשירים ורבי-

ביום הראשון לבריאת הסרט, הם היו עדיין סתם פרטנרים. **לכוכב ששי קשת** היתה חברה ותו-קח ותיקה, ודובר שם כבר אפילו על חתונה. גם לכוכבת, **יונה אליאן**, היה חבר ותיק, עוד מימי השכונה, גם אם לא דובר שם על חתונה. כל זה, היה ביום הראשון לצילומי הסרט נורית. וביום השני, ויהי אור. האור היה אור הזרקורים, ושני הכוכבים הוכנסו על-ידי הבמאי למיטה, בשביל סצנת-האהבה הלוהטת. השניים,

וביום השני -

נולד הרומן

שחקנים ממושמעים, הקשיבו קשב רב להוראות הבמאי, ויאללה לעבודה, הלכו לעשות את סצנת-האהבה. והם הכניסו בסצנה כל-כך הרבה רגש — שזה נדבק, ואי-אפשר היה להפריד אותם יותר. מבחינת הרגש, אני מתכוונת. וגם יותר מזה. ביום השלישי, היה ברור לכל הנוכחים באתר ההסרטה שנוי-לד רומן חדש. בדרך-כלל, אני חסידה די קטנה של רומנים כאלה, שנולדים בצורה כה מפתיעה דווקא ברגע המתאים לעשות יחסית ציבור לסרט. אבל הפעם השתכנעתי שיש דברים בגו. ואיך אפשר לא להשתכנע, כשמייד אחרי רי הבכורה, יצאו שני ויונה, ביום המיישי שעבר, לטיול באירופה, יחד עם אחיו וניסתו של ששי. ולא סתם טיול. בגלל הטיול הזה, הפסיקה יונה תפקיד ראשי נוסף, שעמדה לקבל בסרט זה. זה מה שקורה מסצנות-האהבה האלה.

מראש על כל הפרטים, והופיעו ברבנות עם חוזים התומים, שנערכו בידי עורכי-הדין שלהם.

יונה, לבושה כולה בשחורים, נראתה הדורה וחגיגית מאוד, ונחמיה היה רציני וקצת נבוך, כמו כל יהודי טוב שמכניסים אותו לאיזה אירוע מוזר שהוא לא יודע איך בדיוק להסתדר איתו.

לאחר ביצוע האקט, יצאו בני הזוג לשעבר יחדיו החוצה. על מדרגות הבניין, הם נפרדו בלחיצת-ידיים, כששניהם נרגשים בצורה בולטת לעין. זה היה ממש נוגע-ללב, אני אומרת לכם.

ובזאת, חד וחלק, באו לסיכום 15 שנות נישואין — שלא לדבר על שתי שנות חברות לפני זה, של איש-עסקים עשיר, המגולגל עסקי יבוא בשר במיליונים, ואשת-חברה זוהרת, שבגיל 35 פלוס יכיר לה עדיין להתחרות ברבות וטובות מהשפתניות בנות מחצית גילה.

ובזאת, התפוצצה סוף-סוף הפצצה, שעד עתה עמדה, שוב ושוב, להתפוצץ — וברגע האחרון לא התפוצצה. בפעם האחרונה, הפצצה כמעט התפוצצה לפני חודש ימים, אבל נרגעה, כאשר יונה הודיעה כי כל הסיכסוכים ביניהם חוסלו, הם החליטו לבטל את התביעות הדדיות שהגישו אחד נגד השנייה, ולחילוף לאחי משפחה תקינים (הפצצה שלא התפוצצה, העולם הזה 1819).

אחרי הגט, חזרה יונה לבית החדש, שאליו עברה לגור, ונחמיה חזר לדירה המשפחתית, שנותרה עתה ריקה קצת. אחד הדברים הראשונים שהוא עשה, היה למלא את הדירה בהמון עציצים. הכל, משמיע, יותר טוב מכלום. אני רק מקווה, שלא יעבור זמן רב, ובין העציצים יתחילו לפרוח פרחים, וכי.

טיפר לה שהוא עומד כנראה להתחתן — וזו תמיד בשורה עצובה לאשה שעדיין לא מצאה לעצמה שותף חדש לחיים. המועמד האחרון של אסתר, הרופא הירפתי שלרגע נראה היה כאילו זה ארטרטו, ירד גם הוא מהפרק. זו היתה עוד אחת מאותן חוויות חולפות, משכה אסתר כתף עצובה. נו, אז פלא שהבן-אדם יכול לקבל

מצבר-רוח די דומה אצל שוכנת-צמרת אחרת.

בשבועיים של ביקורה הנוכחי בארץ, היתה **אסתר עופרים** במצבר-רוח ירוד ביותר. הזמרת הקטנה היתה תמיד שבויה בכבלי מצב-הרוח שלה, פעם למעלה, פעם למטה. אבל כזה למטה עוד לא פגשתי אצלה. שכן בדרך-כלל, בביקוריה בישראל זה היה תמיד למעלה.

היא נראתה מאוד מאוד לא מטופחת. כשלא עבדה בצילומי סרט הטלוויזיה שלוש פלוס — מטרת בואה לארץ — היתה מסתובבת בלבוש האחרון האהוב עליה, שמלות הודיות רחבות. מאוד אורגני, ללא ספק, אבל קצת די לא מרשים. בייחוד עם תסרוקתה הסתורה, האהובה גם היא עליה לאחרונה ביותר.

מצבר-רוחה התאים להופעתה. אין לי בכלל בית, סיפרה לי, והיה זה עוצב לשמוע מילים כאלה מפיה של אחת הזמרות המוכשרות באירופה, שרכושה מסתכם במיליונים. אני לא אוהבת להיות לבד, ולכן אני גרה במינכן אצל חברים שלי, משפחת המפיק-במאי **עימו מושקוביץ**. הכרתי את עימו לפני תשע שנים, כשהוא הפיק סרט שלי, ומאז נהיית ידידת המשפחה. כיום, הם הבית שלי. אחת הסיבות למורל הירוד של העופרית, נדמה לי, היתה פגישתה עם בעלה לשעבר, **אבי עופרים**, טרם בואה לארץ. הוא

קורס לטיפול בבעל

אם הם רוצים ואם הם לא רוצים, מקבלים יושבי קפה-האמנים התל-אביבי פניתי, מדי יומיים, קורס מפורט ועסיסי לטיפול בבעל. הקורס איננו אקסקלוסיבי, וכל עוברת-אורח המעוניינת בנושא יכיר לה להיכנס לקפה, ולשמוע את ההרצאה הדו-יומית חינם אין כסף.

את הקורס מעבירה **אשתו הידועה של אמון ידוע**. האשה, חתיכה משובחת וצעירה עדיין, גאה מאוד בנישואיה, כי בעלה, ובכלל בכל הנושא. ואת גאוותה זו היא מבטאה בדיווח מפורט של חיי הנישואין היומיים שלה בכלל, עם דגש מיוחד על פרק חיי-המין. דגש מיוחד זה לא מילה.

ברגע שהיא מגיעה לקפה, אחת ליומיים, אחרי הביקור הקבוע שלה במספרה, מתחיל הקורס. "נו, איך היה את מול?" שואל אותה מישהו מהחברה. וכמו אותו אחד, ששאלו אותו איך הוא מרגיש — והוא התחיל לספר — כך גם היא.

היא מספרת איך היה אתמול, ואיך היה שילשום, ומה בדיוק היה בסרט הפורנוגרפי שהם ראו יחד. ואיך שהכי טוב, היא גילתה, זה לא בלילה, אלא דווקא בבוקר, אחרי שהעוזרת לוקחת את הילדים לטייל. ובאיזה טכניקות היא משתמשת, כשהיא עצמה, מסיבות טכניות, לא בפורמה. ובאיזה טכניקות היא משתמשת לאחרונה, כשבעלה חלה קצת, והוא לא היה בפורמה.

וכל זה, בפירטי-פרטים טכניקולוריים מלאים, בקול רם וצלול המקיף לא רק את שולחן המעוניינים היום, אלא מרחף גם הלאה, גורם מדי פעם לנבזות וקופות אצל מאזין מקרי שלא מהברנה.

אלא שמה זו גבה זקופה מקרית, או אפילו ליגולג קבע מאחורי הגב — מצד מאזיני הקבע — לעומת הגאווה והחזוה של אשה בבעלה.

עצוב שם, למעלה

דפרסיה? אלא מה? אסתר כבר מכירה את עצמה, ויודעת שזה עובר. אני יודעת שיש כשאני במצבר-רוח כזה, אני מקשה את חיי כל מי שמסביבי, אמרה. וזה נורא לא

נעים לי. בייחוד כשה קורה בארץ. אבל מה אני יכולה לעשות? אני בעצמי לא רגועה, ישנה לפעמים רק שעה שעתיים בלילה. נגמר לי, בחיי.

אסתר עופרים (בנמו עכו)